

Ünnepontók?

Nem tanultak! Még mindig nem tanultak! — csak ez jut az ember eszébe, amikor az Egyesült Államoknak arra az újabb megdöbbentő propagandakampányára gondol, amelyről szerkesztőségi cikkben számolt be szombaton a *Pravda*. A szovjetellenes cikkek és rágalmozó anyagok egész gyűjteménye lát e hetekben, hónapokban napvilágot az Egyesült Államokban. Egyre több pénzt, munkát fordítanak arra, hogy minél szélesebb körben, lépten-nyomon gyalázhassák a világ első szocialista államát és ezzel egy időben diverziót folytassanak a szovjet állampolgárok ellen. S ezt a tevékenységet már *állampolitika rangjára emelték*; irányításával magas beosztású embereket bízták meg. „Anyagiakat” hivatalos állami szervek keresztül juttatják el más országokba is, azzal a hideg és aljas számítással, hogy ezzel ártsanak a Szovjetunió nemzetközi tekintélyének.

Nem új keletű erőfeszítések ezek, mégis meglepi az embert az a fonák gondolkodás, hogy éppen speciálisan a szovjet állam közeledő évfordulója, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 50. jubileuma alkalmából készülnek fel az imperialista erők ilyen átfogó rágalmozásokról. Azért is meglepő ez, mert ha az elmúlt öt évtizedben nem is mondták le a nemzetközi nagytőke különféle rendű-rangú képviselői a Szovjetunió elleni próbálkozásokról, akkor is éppen ez a mostani jubileum döbbenhetné rá őket arra, hogy mennyire *kárbavesszt volt* minden eddigi kísérletük is, amelyet a szocializmus győzelme eszméjét kiterjesztő és megtestesítő ország ellen kifejtettek.

A szovjet hatalom fél évszázada él, létezik. Legyűrte az idegen betolakodókat, intervenciósokat, legyőzte a fasiszta fenévatat, úrrá lett belső ellenségein, eszméi küzdelemben győzte le az eltéveldéseket, az elhajlásokból származó kártevéseket, gondokat, bajokat, és mindezek mellett, vagy még inkább mindezek közepe is mindig előrelépett, felfelé a szocialista építés lépcsőfokain. Ma pedig erősebb, mint bármikor. A lenini eszme győzelmesen, tisztán ragyog és következetesen érvényesül abban az országban, amelynek népe határozott biztonsággal saját maga formálja munkás életének napi sikereit, alakítja jövőjét.

Miért is írnám ide, hiszen közismertek azok a nagy-szerű elgondolások, amelyeket a Szovjetunió Kommunista Pártja és a szovjet kormány kidolgozott az ország további gazdagítására, a békés építés számos monumentális alkotásának létrehozására és ami ebből fakad, a dolgozók jobb életkörülményeire, a munkaidő további csökkentésére, a minél nyugodtabb életkörülmények megteremtésére. Ugyanígy közismert az is, hogy a Szovjetunió erősödése nemcsak a szovjet nép erejének növekedését és jólétének további javulását jelenti, hanem egyben a szocialista világrendszer országainak is javára válik. Valójában még ennél is többit jelent, mert a Szovjetunió ereje, bizottsága kisugárzik a világ valamennyi népe számára a tőkés országok, az elnyomott országok dolgozói számára is. A Szovjetunió gazdasági, katonai ereje a világ békéjének és biztonságának alapvető biztosítéka.

Lehetséges, hogy éppen innen fúj a szél. Az amerikai urakat valószínűleg a félelem vezeti, az attól való félelem, hogy ez a békés, évről évre erősödő szocialista nagyhatalom pusztá létevel is megdönti a világ népeit. Nem fegyverrel, nem katonai beavatkozásokkal, nem erőszakkal hódít, hanem az eszme erejével. Azzal az eszmével, amely ötven esztendővel ezelőtt még viszonylag kicsiny mag volt, ma pedig már tizenhárom országban államhatalmi meghatározó tényező. A munkásosztály igazának, a marxizmus-leninizmusnak eszméi ereje ez. S ez az erő nem bombázó repülőgépekkel, nem erőszakos beavatkozásokkal hódít. Számtalanszor kinyilatkoztatták már a lenini úton járó kommunista és munkáspártok, hogy nincs szükség a forradalom „exportjára”. Előbb vagy utóbb minden nép — akár békés úton is — maga vívja meg forradalmát, száll szembe a kizsákmányolással, száll szembe a hódító háború örületével.

Ezt ne tudnák Amerikában? Ha nem is tanultak eleget az ötven esztendő alatt, ezt mégiscsak meg kellett tanulniok. Ez ugyanis a másik ok, ami ezt a nagyméretű szovjetellenes propagandahadjáratot elindította. Hiszen magában az Egyesült Államokban is immár napirenden vannak a tüntetések a szennyes vietnami háborúval szemben. A propagandahadjárat már eleve kudarcra ítélt manőverei ezért szolgálják azt a célt, hogy *elvonják az amerikai dolgozók és más népek figyelmét* az Egyesült Államok barbár hadviseléséről. Az imperializmus, a fasiszmus régi trükkje ez. A mi egykori uraink, a horthysta propagandagépezet irányítói nem ugyanezt tették-e, amikor sovinszta, nacionalista uszítással, irredenta szólamokkal, antibolsevista rémmesékkal igyekeztek elterelni a figyelmet hazánk nyomoráról, a munkás- és paraszttömegek már-már gyarmati kizsákmányolásáról? Ilyen elkoptatott módszerekkel már akkor is csak a legfelvilágosultabb emberek körében lehetett ideig-óráig némi sikerre számítani. Azóta azonban még jobban kinyílt a dolgozó emberek szeme és propagandahazugságok helyett a tények szavára hallgatnak. A tényekre, amelyek a békés alkotó szándékot tükrözik itt és a meg-megújuló háborúk lángját mutatják amott.

Lehet-e propagandaszólamokkal túlkialtani az anyák fájdalomát, a bombák robbanását? Lehet-e propagandaszólamokkal jölkölni a munka nélkül maradtakat? Lehet-e propagandaszólamokkal elterelni a figyelmet azokról a roppant belső ellentmondásokról, amelyek a legnagyobb technikai és gazdasági erővel, lehetőségekkel rendelkező tőkés államban, az Egyesült Államokban nyilvánvaló és szemmel látható valóságként jelentkeznek? Sohasem lehetett, de még kevésbé lehet most, az ünnepi készülődések idején, amikor a világ minden népe tisztelettel, ámulattal és szeretettel tekint a Nagy Októberi Szocialista Forradalom országára felé. Az 50. jubileum a *magyar népet* is megkülönböztetett tiszteletre és szolidaritásra sarkallja a szovjet nép iránt. A Nagy Október eszméje hozta felszabadulásunkat és ennek az eszmének a világánál formáljuk több mint két évtizede mi is a magunk életét.

A szocialista országok népei, a mi népünkkel együtt, a szabad munka újabb és újabb eredményeivel, megemlékezésekkel és a lenini eszme tiszta igazságának minél behatóbb megismerésével készülnek a nagy ünnepre. A tőkés országok népei is a maguk kisebb-nagyobb lehetőségeihez mérten a Nagy Október ünnepére készülnek. Az Egyesült Államok millió dollárokkal pénzelt gátlástalan mérvű propagandahadjáratát is milyen kicsiny ehhez képest! Veszélyessége ellenére is mennyire eltörpül ezeknek az ünnepontóknak az erőfeszítése! Ezért is e kérdőjeles cím: *Ünnepontók?* Valóban ünnepontókként lépnek fel, de ez az ünnepontás *eleve sikertelen*. Az imperializmus urai nem tanultak, még mindig nem tanultak, de a népek már régen levonták a tanulságot. A Nagy Október jubileumi fényénél — éppen ennek az ünnepontásnak szánt propagandakampány tükrében — még világosabb, még tisztább, még igazabb számukra mindaz, amelyet a jövőben is meg kell tanulniuk az egész emberiség boldogulása, békéje, biztonsága érdekében.

LŐKÖS ZOLTÁN

DÉL-MAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKAPART LAPJA

57. évfolyam, 125. szám

Ára: 50 fillér

Kedd, 1967. május 30.

Elkészült Szeged energiafejlesztési terve

220 kilovoltos alállomás épül Új vezetékrendszer a város körül

Szeged villamosenergia-igénye ötvenként megduplázódik, s ez állandó korszerűsítésre kötelezi a Dél-magyarországi Áramszolgáltató Vállalatot. A munka körültekintő, alapos fejlesztési terv alapján történik, amelyet a Magyar Villamosművek és a Dél-magyarországi Áramszolgáltató Vállalat szakemberei — és külön részét legutóbb a Budapesti ERÓTERV tervezői — készítettek el.

A programtervezet 1985-ig dolgozta ki az energiaellátás távlati fejlesztését, figyelembe véve, hogy a jelenlegi mintegy 30 megawatt teljesítményszükséglet eddig az időpontig hatszorosára emelkedik majd.

A szegedi városzéli és vidéki fogyasztók 20 kilovoltos szabadvezetéken, a városban levő ipari üzemek 20 kilovoltos földkábelben, a kisebb szegedi fogyasztók 6 kilovoltos földkábelben kapnak villamos energiát. A programtervezet részben változtat a rendszeren: a körítésen belül — az új iparkörzetek kivételével —

10 kilovoltos földkábelhálózatra térnek át, a 20 kilovoltos szabadvezeték-hálózatot fokozatosan felszámolják — tájékoztatták

lapunkat a DÁV igazgatóságán.

Mivel az Óthalmi úti transzformátorállomás egy-magában nem képes a fokozottabb igényeket kielégíteni, Kiskundorozsma térségében, egy később meghatározandó helyen új,

220 kilovoltos alállomást építenek 1971-ben.

Az új állomás új távvezetékkel kapcsolódik az ország energiahálózatához.

Az eddig elvégzett felmérések és vizsgálatok bebizonyították, hogy

Szegeden is új transzformátorállomásokat kell építeni.

A tervben három 120 kilovoltos transzformátorállomás létesítése szerepel.

Az új transzformátorállomások egymagukban nem oldhatják meg a fokozott villamosenergia-ellátást. Ezért úgynevezett kétrendszerű 120 kilovoltos körvezeték is építenek majd, amelyről leágazások készülnek a legnagyobb ipari fogyasztókhoz is.

A programtervezet végrehajtásával — amely 350 millió beruházást jelent — továbbra is megoldható lesz a zavartalan villamosenergia-ellátás. A tervtanulmányt készítő szakemberek figyelembe vették Szeged

fokozottabb iparosodását és az új nagyipari fogyasztók jelentős energiaszükségletét is.

A Dél-magyarországi Áramszolgáltató Vállalatnál állandóan napirenden van a nagy jelentőségű fejlesztési terv: a már most készülő beruházásokat is célszerűen, ennek figyelembevételével hajtják végre.

M. I.

Magyar-szovjet kulturális együttműködési bizottság alakult

Hétfőn délben a Moszkvában tartózkodó Ilku Pál művelődésügyi miniszter és Szergej Romanovszkij, a Kijevi Külföldi Kulturális Kapcsolatok Bizottságának elnöke jegyzőkönyvet írt alá a szovjet-magyar kormányközi kulturális együttműködési bizottság felállításáról.

Az ünnepélyes aláírási akciónál szovjet részről jelen voltak Mihail Jefremov miniszterelnökhelyettes, Jekaterina Furceva művelődésügyi miniszter, Mihail Prokofjev közoktatásügyi miniszter, Leonid Iljicsov külügyminiszterhelyettes és mások. Magyar részről megjelent Szipka József, hazánk moszkvai nagykövete, dr. Rosta Endre, a Kulturális Kapcsolatok Intézetének ügyvezető elnöke, Kristóf István, az MSZBT főtájtára és a magyar kulturális küldöttség többi tagja. (MTI)

A nemzetközi gyermeknap

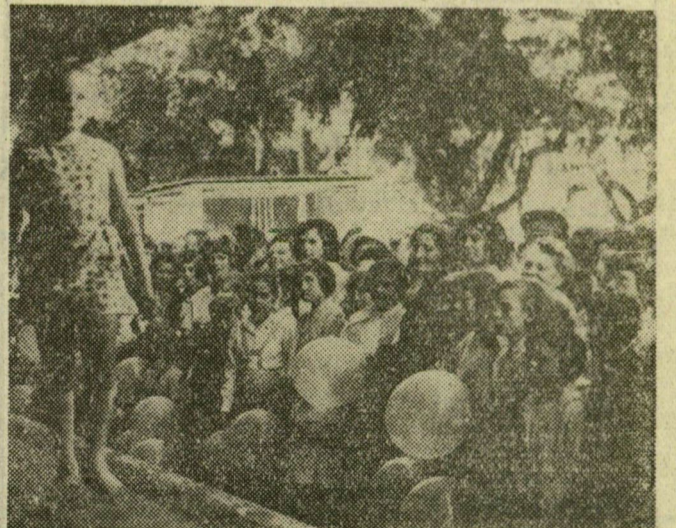
Magasba emelt zászlókkal

A rajzverseny részvevőinek egy csoportja

Szabó Ferenc ünnepi beszédét mondja

A Tisza Áruház „dívatbemutatója”

(Somogyi Károlyné felvétele)